

Ритуаль

КУПИТИ

Марні Селік отримує роботу мрії у таємничому косметичному домі «Ритуаль» і потрапляє під чарівність його засновниці Луни Пітерс. Та розкішний світ бренду швидко тріскається: дивні ритуали, поклоніння керівниці й темрява за блиском краси.

Темна сатира про індустрію краси, владу та самоідентичність — «Диявол носить Prada» зустрічає «Бійцівський клуб».

Пролог

Якщо не брати до уваги тіло матері, це був другий Я труп, який мені довелося бачити у житті. Маму я не рахую, адже люди, що помирають у будинках для літніх, лікарняних палатах чи на протертих канапах, спокійно «відходять у вічність». Цей же труп розтинав морок багрянцем загусклої крові, що впадав у око в майже повній темряві. Її мертве тіло стало другим, яке мені довелося бачити у житті й давайте відверто — тіл було аж на два більше, ніж здатен витримати мій шлунок.

— Що, бляха, за хрін? - повторюю я знову й знову, наче мантру. — Що за хрін?

— Я все поясню, — Луна спокійно обтерла ніж об штанину брюк-карго, наче на ньому лишилися бризки фарби чи томатного соусу. — Та спершу нам треба прибрати тіло.

Слова звучали так, ніби я вже на це погодилася, ніби ми обоє знали, що рано чи пізно саме так усе і закінчилося б. Мене це трохи розлютило. Але я була знесилена. Не лише фізично, на рівні кісток, а й до глибини душі. І саме через виснаження, а ще тому, що я вже міцно увірувала, ніби потрапила в потрібне місце у потрібний час, я лиш відповіла: «Гаразд».

Один

Напередодні свого двадцять дев'ятого дня народження я буквально розповзалась по швах, і це зовсім не перебільшення. Мені такий стан речей зовсім не подобався, адже, по-перше, лагодити речі — справа недешева, а я тоді ледве зводила кінці з кінцями, а, по-друге, це тільки зараз стало модно носити одяг зі швами навиворіт. Скільки б зусиль я не докладала, щоб приховати свої зношені, обтріпані шви — жоден гострий дотеп чи дешевий аптечний консилер не могли цього приховати. Минув рік, як мами не стало, а я досі блукала навпомацки і все ще нашттовхувалась у темряві на людей і предмети, намагаючись пізнати навколишній світ. Я намагалась приховати цей факт, однак запах горя в'ївся у моє волосся так, як в'їдається тільки дим від вогнища або запах вчорашньої блювоти. Мене повільно охоплювало відчуття, що життя перетворилось на суцільне кліше. Кожен день ніби складався із низки одноманітних передбачуваних дій. Тоді, у морозній темряві раннього

ранку, коли я, з таким диким похміллям, що здавалося, була досі п'яна, застромила ключ у замок дверей розкішної тренувальної студії, в якій працювала, усвідомлення цього кліше накрило мене, мов божественне одкровення.

Тренувальна студія називалася «Погнали!». Саме так, зі знаком оклику. Район Ричмонд, де вона розташувалася, скидався на корпоративний Диснейленд Мельбурна, адже все тут підпорядковувалось єдиній меті — задоволенню потреб особливої касты «молодих амбітних професіоналів». Напередодні свого двадцять дев'ятого дня народження мене не можна було назвати ані амбітною, ані професійною. Та й навіть молодість моя була під великим питанням.

Коли замок нарешті клацнув, я валилась усередину й різко зачинила за собою двері. Поки мчала вгору сходами, шлунок виразно нагадав про чотири негрони, які я залила у себе один за одним. Діставшись сходового майданчика, наосліп перебрала всі вимикачі пальцями й миттєво схопила пульт від обігрівача. Я так завзято тиснула на кнопку ввімкнення, що вийшло ціле речення азбукою Морзе. Обігрівач спершу клацнув і запрацював, потім клацнув знову і зупинився, ще раз клацнув — і остаточно увімкнувся. Я втупилась у нього, праве око нервово сіпалося в такт із клацанням пристрою. Зрештою, тепле повітря заповнило приймальню. Я сперлась на стійку реєстрації, аби трохи оговтатись. Ні, тут я не блюватиму. Перевірила час: 5:41. За правилами я мала відчиняти двері 5:45, але хто в здоровому глузді приходить за п'ятнадцять хвилин до шостої на велотренування? Навіть Стефані, інструкторка й власниця студії, так рано не приходила.

Власне, приміщення складалось із широкого холу, де по ліву руку вишикувались кілька дверей, що вели до окремих залів. У першому розташувалась зала для пілатесу. Жінка на ім'я Фрезія викладала його тут на тренажерах-реформерах чотири рази на тиждень. Я неодноразово заставляла її за мудрованими фотосесіями на обладнанні, які вона влаштовувала до та після занять. Правда «заставала не те слово, адже вона зовсім не бентежилась, навіть коли ловила мій погляд у відображенні дзеркала. Фрезія була мікроінфлюенсеркою, фітнес-інструкторкою та дизайнеркою-флористкою. Вочевидь, тепер будь-хто, у кого менше ста тисяч підписників, автоматично отримує титул мікроінфлюенсера. Інклюзивно, аж до сліз.

У другому знаходилась головна принада студії — зала для велотренувань. Тут встановили тридцять велотренажерів та складну систему освітлення. Велосипед інструктора стояв на подіумі, що подобалось переважній більшості тренерів, які також, як правило, були успішними або не дуже акторами. Освітлення під час занять ідеально пасувало б нічному клубу. Воно мало створити ілюзію, ніби 45 хвилин на велотренажері — це весела та бунтарська розвага, особливо після цілого дня роботи за комп'ютером. За велозалою тулилась маленька кухня, яка слугувала ще й кімнатою для персоналу, а далі — дві величезні роздягальні. Одна з них призначалася для жінок, інша — для чоловіків, хоч останні у «Погнали!» зустрічались у край рідко.

Сидіти за стійкою реєстрації мені було заборонено, адже моє завдання полягало в тому, щоб транслювати філософію «Погнали!», яка виключала будь-яке перебування у позі сидячи. Окрім сидіння на велотренажері. Коли я влаштувалася сюди, то думала, що ця робота мене зцілить. Проте десь через рік Стефані почала діставати мене, щоб я записалася на курси інструкторів, тож усі мої надії на зцілення розвіялися. Я тільки те й робила, що сипала саркастичними жартами про «Погнали!», а це значило, що вороття нема. Я завжди ставила під сумнів віру, але ніколи не намагалася знайти віру в сумніві. Мій стандартний алгоритм: спершу — віра, потім сумнів і, зрештою, пошук чогось нового. І так по колу. Тож я запевнила Стефані, що порозмірковую щодо курсу, але з таким же успіхом я могла б розмірковувати про переїзд до Норвегії.

Спершу я підготувала велозалу: увімкнула клубне освітлення та обрала плейлист «Бадьорий ранок робочого дня». Потім уважно оглянула кожну роздягальню, щоб перевірити, чи бува хто не забув спідню білизну, в якій упрівав минулого вечора. Повернувшись назад до стійки, я почула стукіт. 5:52. Я злетіла вниз сходами й відчинила двері. Жінка, яка майже щодня приходила на заняття, дивилася на мене. Її світлу шкіру вкривав легкий рожевий рум'янець. Вона мала довге темне волосся та сухорляве тіло — саме такий тип фігури агресивно нав'язували жінкам на початку нульових як єдиний еталон. Тобто, попри загальну худорлявість, її фігуру мала б прикрашати пара пишних грудей. Швидкість, з якою ці думки заповнили мій розум, приголомшувала. Лихо, як то кажуть, стояло на порозі.

— Привіт, — почула я. — Можна мені зайти?

— Звичайно. Проходьте. — Я відчинила двері та втиснулась у стіну, залишивши їй вузький прохід, аби вона могла пройти повз мене у

студію. Запах її парфумів видавався знайомим, проте я не могла згадати назву. Щось квіткове із деревними нотками. Трав'яні акорди. Я пішла за нею нагору.

— Мене звати Роуз, — сказала вона, коли ми дійшли до сходового майданчика.

— Клас. А я — Марні. Який розмір?

— Тридцять дев'ятий.

Я вручила їй пару поношених велотуфель. Стефані називала їх «кліпсами», але візуально вони більше нагадували сандалі на липучках або роздуті туфлі для чечітки. Роуз натягнула стриману усмішку і пішла до роздягалень. Я метушливо клацала мишкою то ставлячи, то знімаючи галочку напроти імені Роуз Лью у списку присутніх.

— Марні, а чай готовий? — почувся голос Стефані, яка буквально летіла по сходах. 5:56. — Де чай? Вона кинула свою спортивну сумку на підлогу біля стійки реєстрації та витягла запотілу банку енергетика з бічної кишені. А потім пильно поглянула на мене й одним духом вихилила напій. Як для шостої ранку, все це здавалося дивним, та якби ви відвідали її заняття, ви б все зрозуміли.

— Зараз заварю, — відгукнулась я.

— Ні, вже не треба. Зараз набіжить натовп.

Я кивнула.

Стефані, висока і м'язиста, завжди говорила хрипким голосом, що, знову ж таки, не дивувало нікого, хто хоч раз побував на її занятті. Вона регулярно фарбувала корені свого довгого густого вибіленого волосся, тож я навіть не здогадувалася, який її природний колір. Вона була доволі хорошою керівницею — і мені дещо важко це визнавати, зважаючи на свою поведінку як 1 підлеглої. Було б набагато легше просто назвати її чудовиськом.

КУПИТИ